

To wóčko brune lubozne,
 To je mje zawjedło. —
 Ty rjane holčo bohate,
 Ty njechaš khudeho.
 A do smjerće bych twoje dla
 Ja tola šoł, ty najrjeńša!
 Ty pak mje „za nic“ maš.

(1826.)

Janej Wićazej,

podstaršemu lužiskeho předařskeho towařstwa
 w Lipsku,
 při jeho woteńdženju z Lipska.

N tej' harfy klinča džensa zrudne hłosy,
 Su zrudne, kaž ta wutroba,
 Ze zrudnej myslu wutroba so nosy,
 Džens na džělenje spomina.

Swojeho přecela přewodźec ma,
 Tón jeje wjednik ju zawostaja!

Wzmi našu džaknosć, z krótkim słowom datu,
 Za twoje lube přecelstwo,
 Za twoju sprócnu starosć wšitkim znatu,
 Naš přecelo a wjedniko!

Žohnujo wot tudy přewodźuje
 Ze zrudźbu lužiske towařstwo će!

(1826.)

